Р Е Ш Е Н И Е
№ 41594

гр. София, 26.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 83 състав,** в публично заседание на 05.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9447** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО).

Делото е образувано след отмяна с Решение № 8608 от 01.09.2025 г., постановено по адм.д. №2151/2025 г. по описа на Върховния административен съд, Седмо отделение, на първоначално постановеното по спора Решение № 27557 от 18.12.2024 г. по адм. дело № 2686/2024 г. на Административен съд – София-град, Второ отделение, 82 състав, и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК.

Предмет на съдебното оспорване е Решение № РС-229-[1] от 22.12.2023 г. на председателя на Патентното ведомство на Република България, постановено по искане с вх. № BG/N/2004/75072-[1] от 01.10.2021 г. на EPAY LIMITED, Обединено кралство, в частта му, с която на основание чл. 76, ал. 7, т. 1 от ЗМГО е оставено без уважение искането за отмяна поради неизползване на основание чл. 35, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗМГО на регистрацията на комбинирана марка с рег. № 70143 „ePay“, притежавана от „ДАТАМАКС“ АД, за следните услуги: клас 9: „оборудване за обработка на данни“; клас 36: „финансови сделки; парични сделки“.

В жалбата и в представените по делото писмени становища и бележки от процесуалния представител на жалбоподателя EPAY LIMITED – адв. Ф. Б., представител по индустриална собственост, се поддържат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената част от административния акт поради противоречие с материалния закон (чл.

21, ал. 1 и чл. 35, ал. 1, т. 1 и ал. 4 от ЗМГО), несъответствие с целта на закона и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят изтъква, че административният орган е извършил неправилна преценка на събраните доказателства за използване на марката от лицензополучателя „ИПЕЙ“ АД. Поддържа се, че дори да се приеме за доказано реално използване на знака за софтуер за електронни разплащания и за услуги по електронни разплащания, това използване не дава правно основание марката да запази регистрацията си за целите общи категории от заглавията (клас-хединги) на клас 9 („оборудване за обработка на данни“) и клас 36 („финансови сделки; парични сделки“). Излагат се съображения, че съгласно константната практика на Съда на Европейския съюз (решения по дела T-126/03 Aladin, T-772/21 efbet, C-714/18 P АСТС) и задължителните указания на ВАС по настоящото дело, когато марката е регистрирана за широка категория, която може да бъде разделена на самостоятелни подкатегории според тяхната цел и предназначение, защитата се запазва единствено за конкретната независима подкатегория, за която е доказана употреба. Твърди се, че „софтуер за електронни разплащания“ и „услуги по електронни разплащания“ формират именно такива независими подкатегории, поради което за всички останали стоки и услуги от тези класове регистрацията е следвало да бъде отменена. Претендира се отмяна на решението на органа в оспорената му част, връщане на преписката за ново произнасяне и присъждане на направените по делото разноски за всички съдебни инстанции.
В съдебно заседание жалбоподателят чрез своя процесуален представител адв. М. поддържа жалбата на изложените в нея съображения. В хода по същество се позовава на представеното заключение /особено мнение/ на вещото лице Р. Б.. Претендира разноски, прави възражение за прекомерност на хонорара на заинтересованата страна. Представя подробни писмени бележки по делото.
Ответникът – председателят на Патентното ведомство на Република България, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена. Поддържа, че оспореният акт е правилен и законосъобразен. Излага аргументи, че процесната марка е заявена през 2004 г. при действието на Осмото издание на Международната класификация на стоките и услугите от Н. (МКСУ), в чието заглавие на клас 9 не е фигурирал терминът „софтуер“, а „оборудване за обработка на данни“, поради което софтуерът по необходимост се обхваща от тази обща категория. Поддържа се също, че съгласно тълкувателната практика на Патентното ведомство относно обхвата на закрила преди решението по дело C-307/10 (IP T.), заявките за пълните заглавия на класовете покриват целия азбучен списък. Твърди се, че органът няма правомощие служебно да стеснява регистрираните категории в производството по отмяна. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.
В с.з. чрез юриск. Г. се оспорва жалбата и се моли да се остави без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира юриск. възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Представя писмени бележки.
Заинтересованата страна – „ДАТАМАКС“ АД, чрез процесуалния си представител адв. В. П., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Поддържа, че марката „ePay“ се използва реално и интензивно за система за електронни плащания, представляваща неделима съвкупност от софтуер и хардуер, която обслужва широк спектър от финансови и парични транзакции. Твърди се, че обособяването на независими подкатегории при тези стоки и услуги би било изкуствено и необосновано, тъй като

софтуерът и хардуерът функционират съвместно, а електронните разплащания задоволяват същата потребителска потребност от парични разплащания. Претендира разноски.
В с.з. чрез адв. П. се оспорва жалбата. Моли да се отхвърли като неоснователна и се потвърди административния акт. Позовава се на изготвената тройна СМЕ и по точно в частта на изложеното от двете вещи лица М. М. и А. С.. Претендира разноски. Прави възражение срещу разноските на жалбоподателя към адв. Б.. Представя подробни писмени бележки.
Административен съд – София-град, Второ отделение, 83 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и съобрази задължителните указания на Върховния административен съд, дадени с Решение № 8608 от 01.09.2025 г. по адм.д. № 2151/2025 г., приема за установено следното от фактическа страна:
Комбинираната марка с рег. № 70143 „ePay“ е заявена за регистрация в Патентното ведомство на Република България на 29.11.2004 г. с вх. № 75072 и е регистрирана на 09.06.2009 г. на името на титуляря „ДАТАМАКС“ АД за стоки и услуги от класове 9, 35, 36, 38, 39 и 42 съгласно Международната класификация на стоките и услугите (Осмо издание на Ницката класификация). Срокът на действие на регистрацията е до 29.11.2024 г. Марката представлява комбинирано черно-бяло изображение, включващо стилизиран словен елемент „ePay“.
В Държавния регистър на марките към Патентното ведомство е вписан договор за изключителна лицензия за ползване на процесната марка за територията на Република България и за всички регистрирани стоки и услуги, сключен между притежателя „ДАТАМАКС“ АД и свързаното с него дружество „ИПЕЙ“ АД, в сила за срок от 20 години, считано от 20.10.2012 г.
На 01.10.2021 г. дружеството EPAY LIMITED, Обединено кралство, е подало пред Патентното ведомство искане с вх. № BG/N/2004/75072-[1] за отмяна на регистрацията на марка рег. № 70143 „ePay“ на основание чл. 35, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗМГО за всички стоки и услуги, за които тя се ползва със закрила, поради реално неизползване на марката на територията на страната за непрекъснат петгодишен период преди подаване на искането. Релевантният период за доказване на реално използване е от 01.10.2016 г. до 01.10.2021 г.
В хода на административното производство притежателят „ДАТАМАКС“ АД, чрез лицензополучателя „ИПЕЙ“ АД, е депозирал писмено възражение и е ангажирал обемни писмени доказателства: архивни разпечатки от интернет страницата www.epay.bg (извлечени чрез инструмента Wayback М. за периода 2015–2021 г.); декларация от изпълнителния директор на „ИПЕЙ“ АД за регистрираните потребители в системата ePay.bg (нарастващи от 453 093 през 2016 г. до 616 457 през 2020 г.); писмо-справка от картовия оператор „БОРИКА“ АД, удостоверяващо броя на извършените транзакции през платформата ePay.bg (над 2 000 000 през 2016 г. и над 7 000 000 през 2019 г., съответно 36 417 943 транзакции за целия петгодишен период); списък на търговци, общини, комунални дружества, държавни ведомства и учебни заведения, приемащи разплащания през ePay.bg към 2020 г.; разпечатки от онлайн медийни публикации за възможностите за онлайн разплащания през системата; доказателства за участия в публични форуми и кариерни събития; фактури за рекламни материали; извлечения от електронните магазини Apple App Store и Google P. Store за изтегляне и актуализации на мобилното приложение

„ePay.bg“.
С оспореното Решение № РС-229-[1] от 22.12.2023 г. председателят на Патентното ведомство на осн. чл. 76, ал. 7, т. 2 от ЗМГО е ОТМЕНИЛ регистрацията на марка рег. № 70143 „ePay“ за по-голямата част от стоките в клас 9 и услугите в класове 35, 36, 38, 39 и 42, за които не са ангажирани никакви доказателства за използване (в тази част актът не е оспорен от притежателя и е влязъл в сила); на основание чл. 76, ал. 7, т. 1 от ЗМГО е ОСТАВИЛ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за отмяна за стоките от клас 9: „оборудване за обработка на данни“ и услугите от клас 36: „финансови сделки; парични сделки“.
Органът е мотивирал отказа за отмяна за тези две групи стоки и услуги с извода, че процесната марка е използвана реално и интензивно за софтуерна система за електронни разплащания (онлайн платформа и мобилно приложение), както и за самите услуги по електронни разплащания, извършвани чрез нея. Административният орган е приел, че тъй като при заявяването през 2004 г. в заглавието на клас 9 по Ницката класификация не е фигурирал терминът „софтуер“, софтуерните програми по необходимост попадат в категорията „оборудване за обработка на данни“, а платежните услуги попадат в обобщените категории „финансови сделки; парични сделки“, поради което марката следва да запази закрилата си за целите регистрирани обобщени категории.
При първоначалното съдебно разглеждане по адм. дело № 2686/2024 г. на АССГ, II отделение, 82 състав, е изслушана съдебно-маркова експертиза от вещото лице Н. И., което е приело, че софтуерът за електронни разплащания и услугите по електронни разплащания не формират независими подкатегории съответно спрямо оборудването за обработка на информация и финансовите/паричните сделки. С Решение № 27557 от 18.12.2024 г. АССГ е отхвърлил жалбата на EPAY LIMITED.
С Решение № 8608 от 01.09.2025 г. по адм.д. № 2151/2025 г., ВАС е отменил първоинстанционното решение поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила. ВАС е приел, че първоинстанционният съд безкритично е възприел експертното заключение на в.л. И. без собствени мотиви и без да обсъди относимата съдебна практика на Общия съд на ЕС (решение по дело Т-772/21 efbet, § 59–61, решение по дело Т-126/03 Aladin, § 45, и решение по дело С-714/18 P АСТС, § 39, 44), съгласно която целта и предназначението на стоките и услугите са решаващ критерий за обособяване на независими подкатегории в рамките на широки категории. ВАС е отчел, че по адм. дело № 2687/2024 г. на АССГ по идентичен спор относно марка „ePay.bg“ експертизата е достигнала до противоположния извод, което е налагало допускането на повторна експертиза.
При настоящото ново разглеждане на делото от 83 състав на АССГ са събрани нови експертни заключения:
1. Единична съдебно-маркова експертиза от инж. И. И. (вх. от 20.02.2026 г.), която след детайлен технически и класификационен анализ установява, че стоката „софтуер за електронни разплащания“ има самостоятелно нематериално естество и функционално предназначение, различно от хардуерното оборудване за обработка на данни (изчислителни машини, апарати, периферни устройства) в клас 9, и представлява самостоятелна категория стоки. Експертът сочи, че услугите „финансови сделки; парични сделки“ в клас 36 представляват широки категории, в които услугите по електронни разплащания се обособяват като самостоятелна независима подкатегория с тясно и специфично предназначение.
2. Тройна съдебно-маркова експертиза, изготвена от вещите лица проф. д.н. М. М., доц. д-

р Р. Б. и адв. А. С. (вх. от 24.09.2026 г.). Мнозинството от състава на тройната експертиза (проф. М. и адв. С.) приема, че софтуерът за електронни разплащания и услугите по електронни разплащания не представляват независими подкатегории спрямо съответните общи категории от клас 9 и клас 36, тъй като тяхното общо предназначение се свежда до обработка на данни и движение на парични средства, а потребителят възприема софтуера и хардуера съвместно при електронните плащания.
Вещото лице доц. д-р Р. Б. е депозирало Особено мнение (вх. от 25.09.2026 г.), в което мотивира, че съгласно константната практика на СЕС решаващ е критерият за специфичното функционално предназначение. Доц. Б. аргументира, че „софтуер за електронни разплащания“ представлява независима подкатегория стоки в рамките на оборудването за обработка на информация в клас 9 (което обхваща изключително широк спектър от хардуерни устройства, носители на данни, принтери, скенери, операционни системи и друг софтуер), а „услуги по електронни разплащания“ представлява независима подкатегория услуги в клас 36, отличаваща се от банковите, застрахователните, инвестиционните, лизинговите и фондовите сделки. Същевременно вещото лице обосновава, че „електронен портфейл“ е само конкретен технологичен инструмент / функционалност за реализиране на електронни разплащания, а не отделна независима подкатегория.
От правна страна, съдът намира следното:
Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна – молител в административното производство по чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗМГО, чието искане е оставено частично без уважение, поради което за дружеството е налице пряк и непосредствен правен интерес от съдебното оспорване. Оспорването е насочено срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, и е упражнено в законоустановения двумесечен срок по чл. 84, ал. 1 от ЗМГО чрез органа, издал акта (жалбата е депозирана на 02.02.2024 г. срещу решение, постановено на 22.12.2023 г.).
Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл. 76, ал. 8 от ЗМГО – председателя на Патентното ведомство, в предписаната от закона писмена форма и при спазване на административнопроизводствените правила за разглеждане на спорове по чл. 69, ал. 2 и чл. 76 от ЗМГО.
Решението обаче е постановено в нарушение на материалния закон – чл. 21, ал. 1 и чл. 35, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 35, ал. 4 от ЗМГО, и в несъответствие с целта на закона, по следните съображения:
Съгласно чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗМГО регистрацията на марка се отменя по искане на всяко лице, когато марката не е била използвана съгласно чл. 21 от ЗМГО. Нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗМГО предвижда, че когато в срок от пет години от датата на регистрацията притежателят не е започнал реално да използва марката на територията на Република България във връзка със стоките или услугите, за които е регистрирана, или използването е било преустановено за непрекъснат период от пет години, регистрацията може да бъде отменена, ако не съществува основателна причина за неизползването. Съгласно чл. 35, ал. 4 от ЗМГО, когато основанието за отмяна на регистрацията съществува само за част от стоките или услугите, за които марката е регистрирана, регистрацията се отменя само за тази част от стоките или услугите.
Понятието „реално използване“ по смисъла на чл. 21 от ЗМГО и практиката на Съда на ЕС (решение от 11.03.2003 г. по дело C-40/01 A., решение от 08.07.2004 г. по дело T-203/02 Vitafruit) изисква действително пазарно присъствие на знака, което съответства на

основната му функция – да гарантира произхода на стоките или услугите и да създава или поддържа пазарен дял за тях в съответния икономически сектор. Правилно административният орган е приел, че доказателствата за дейността на лицензополучателя „ИПЕЙ“ АД установяват действително, сериозно и мащабно използване на знака „ePay“ за система за електронни плащания (онлайн платформа и мобилно приложение) и за осъществяваните чрез нея платежни транзакции през релевантния петгодишен период.
Решаващият правен спор по делото се свежда обаче до това, дали доказаното използване на марката за софтуерна система за електронни разплащания и за услуги по електронни разплащания дава основание за запазване на регистрацията за целите общи категории от заглавията (клас-хединги) на клас 9 („оборудване за обработка на данни“) и клас 36 („финансови сделки; парични сделки“).
Настоящият съдебен състав намира, че административният орган е приложил неправилно материалния закон, като е признал закрила за целите обобщени категории от двата класа, вместо да ограничи запазването на правата единствено до конкретните независими подкатегории, за които реалното използване е доказано.
В съответствие с трайно установената и задължителна практика на Съда на Европейския съюз, формулирана в решение от 14.07.2005 г. по дело T-126/03 (*Aladin*, § 45), ако една марка е регистрирана за категория стоки или услуги, която е достатъчно широка, за да могат в нея да се идентифицират няколко подкатегории, които могат да бъдат разглеждани самостоятелно, доказването на реално използване за част от тези стоки или услуги предоставя защита **само за подкатегорията или подкатегориите, към които принадлежат стоките или услугите, за които марката действително е била използвана**. Този принцип е последователно препотвърден в практиката на СЕС (решение от 16.07.2020 г. по дело C-714/18 P *ACTC*, § 39; решение от 01.02.2023 г. по дело T-772/21 *efbet*, § 59–61; решение от 01.10.2025 г. по дело T-1175/23 *teamplay*, § 189–193) и е възприет като задължителен за настоящия казус от ВАС в Решение № 8608 от 01.09.2025 г. по адм.д. № 2151/2025 г., както и в Решение № 8343 от 27.07.2026 г. по адм.д. № 1526/2026 г. по паралелния спор между същите страни относно марка „ePay.bg“.
Съгласно практиката на СЕС (C-714/18 P, § 44; T-772/21, § 61), **основният и съществен критерий за определяне на независима подкатегория е целта и предназначението на съответните стоки или услуги**, преценени през призмата на релевантния потребител, който търси стока или услуга, отговаряща на конкретните му нужди. Широтата на категориите стоки и услуги е ключов регулатор за баланса между запазването на изключителното право на маркопритежателя и недопускането на необосновано широка маркова монополизация върху стоки и услуги, за които знакът никога не е бил използван.

Прилагайки този критерий към стоките от **клас 9**, съдът констатира, че регистрираната категория *„оборудване за обработка на данни“* е изключително широко обобщено понятие от заглавието на класа по Ницката класификация. В обхвата на това понятие попада огромно разнообразие от информационнотехнологични стоки с различно естество, функция и предназначение: материално хардуерно оборудване (компютри, сървъри, терминали за самообслужване, изчислителни машини), компютърни периферни устройства (монитори, клавиатури, принтери, скенери), устройства за записване и съхранение на информация, оптични и магнитни носители на данни (дискове, магнитни карти), операционни системи и разнороден приложен софтуер. В рамките на тази широка категория „софтуер за електронни разплащания“ се идентифицира като напълно обособена и независима подкатегория. Той представлява самостоятелен нематериален софтуерен продукт със строго специфично предназначение – автоматизирано администриране и извършване на парични разплащания по електронен път. Доказателствата по делото установяват използване единствено на онлайн платежна платформа и мобилно приложение, но не и производство или разпространение на специализиран хардуер, компютри, терминали, физически носители или периферни устройства под марката „ePay“. Признаването на защита за цялата категория „оборудване за обработка на данни“ води до неоправдано разширяване на марковата закрила върху стоки, които притежателят никога не е предлагал на пазара.

По отношение на услугите от **клас 36**, регистрираните категории *„финансови сделки; парични сделки“* обхващат целия финансово-кредитен сектор: банкови сделки, застрахователни дейности, сделки с финансови инструменти и ценни книжа, инвестиционно посредничество, управление на фондове и активи, финансов лизинг, валутни операции, фиансово и данъчно консултиране. Всяка от тези дейности преследва коренно различни цели и има самостоятелен предмет и регулаторен режим. Услугите по електронни разплащания (включително разплащателните услуги чрез електронен портфейл като тяхна технологична разновидност) имат тясно дефинирана самостоятелна цел и предназначение – осигуряване на техническа и платежна възможност за безналично погасяване на парични задължения и прехвърляне на парични суми по електронен път. Тези услуги формират самостоятелна и независима подкатегория в рамките на финансовите и паричните сделки. При липса на доказателства за предоставяне на банкови, застрахователни, инвестиционни или лизингови услуги, запазването на регистрацията за цялата обобщена категория „финансови сделки; парични сделки“ е в пряко противоречие с чл. 21, ал. 1 и чл. 35, ал. 4 от ЗМГО.

Съдът не кредитира заключението на вещото лице И. от първоначалното

производство, нито заключението на мнозинството от тройната експертиза (проф. М. и адв. С.), тъй като техният извод, че софтуерът и хардуерът имат „едно и също предназначение, защото функционират съвместно“, игнорира критериите на СЕС и подменя функционалното предназначение с техническата взаимовръзка между компютърна програма и машина. Съдът възприема изводите в заключението на инж. И. и в Особеното мнение на доц. Б., които се основават на правилно тълкуване на целта и предназначението на стоките и услугите според възприятията на потребителите и таксономията на базата данни TMclass.

Неоснователен е доводът на Патентното ведомство, че по силата на решението *IP T.* (C-307/10) и Общото съобщение от март 2022 г. марките, заявени преди юни 2012 г. за пълните заглавия на класовете, обхващат целия азбучен списък и административният орган не може да стеснява техния обхват. Както изрично е разяснено в практиката на ВАС (Решение № 8343/2026 г.), правилата за тълкуване на обхвата при регистрация определят първоначалния обем на правата, но производството по отмяна поради неизползване има обратното предназначение – да прекрати закрилата за всички стоки и услуги, за които в рамките на законовия петгодишен гратисен период притежателят не е реализирал действително пазарно използване.

По изложените съображения оспореното Решение № РС-229-[1] от 22.12.2023 г. на председателя на Патентното ведомство се явява материално незаконосъобразно в обжалваната му част и следва да бъде отменено.

Относно правомощията на съда при отмяната: Съгласно чл. 76, ал. 8 във връзка с ал. 7, т. 1 и т. 2 и ал. 15 от ЗМГО решенията по спорове за отмяна на марка и издаването на ново свидетелство за регистрация с преформулиран обхват на стоките и услугите са от изключителната компетентност на председателя на Патентното ведомство. Естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество от съда по смисъла на чл. 173, ал. 1 от АПК. Поради това и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка следва да бъде върната на председателя на Патентното ведомство за ново произнасяне при съобразяване на дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 226, ал. 3 от АПК, на жалбоподателя EPAY LIMITED се дължат направените по делото разноски за всички съдебни инстанции (първоначалното производство пред АССГ по адм. дело № 2686/2024 г., касационното производство пред ВАС по адм.д. № 2151/2025 г. и настоящото производство пред АССГ по адм. дело № 9447/2025 г.).

Съгласно представеният списък на разноски от адв. Ф. Б. с който се претендира: – заплатена държавна такса за първоначалното оспорване пред

АССГ в размер на 25.56 EUR (50.00 лв.);
– заплатена държавна такса за касационното обжалване пред ВАС в размер на 198,18 EUR (370.00 лв.);
– внесен депозит за вещо лице по адм. дело № 2686/2024 г. в размер на 744.44 EUR (1450,56 лв.);
– внесен депозит за единична съдебно-маркова експертиза по адм. дело № 9447/2025 г. в размер на 511,29 EUR /1000 лева/; – заплатено възнаграждение за един адвокат в размер на 1 600 евро и възнаграждение за адвокат в общ размер на 1 450 евро, съдът намира следното.

Претендира се възнаграждение за адвокат в общ размер на 1 600 евро, съгласно начислено дебит нота №2511044 и платено съгласно преводно нареждане от дата 30.06.2026 г. и възнаграждение за адвокат в общ размер на 1450 евро, начислено съгласно дебит нота №2511286 и платено съгласно преводно нареждане от дата 30.10.2026 г.. На първо място по делото и при предходното разглеждане и пред настоящия съдебен състав не е представен Договор за правна защита и съдействие от който да се установява уговореното възнаграждение между дружеството и процесуалния му представител. Представената дебит нота №2511 044 е за 1 600 евро, по авизо от същата дата 2 140 евро. По втората нота се претендира в списъка за разноски 1450 евро, в дебит нотата е записана сума от 1 800 евро, а в авизото 1350 евро. Т.е. е налице разминаване в представените документи. Поради което и съдът намира, че не е определено адвокатско възнагрждение към адв. Б. и това което е представено като доказателства не отговаря на заявената претенция.

С оглед на което искането за присъждане на разноски следва да бъде уважено само до претендирания размер за заплатени ДТ и заплатени депозити за вещо лице в размер на 1 479,47 евро. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноските следва да бъдат възложени в тежест на Патентното ведомство на Република България.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 83 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № РС-229-[1] от 22.12.2023 г. на председателя на Патентното ведомство на Република България, постановено по искане с вх. № BG/N/2004/75072-[1] от 01.10.2021 г. на EPAY LIMITED, Обединено кралство, **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 76, ал. 7, т. 1 от ЗМГО е оставено без уважение искането за отмяна на регистрацията на марка с рег. № 70143 „ePay“ (комбинирана) за следните стоки и услуги:
– **клас 9:** *„оборудване за обработка на данни“*;
– **клас 36:** *„финансови сделки; парични сделки“*.

ВРЪЩА административната преписка на председателя на Патентното ведомство на Република България за ново произнасяне по искане с вх. № BG/N/2004/75072-[1] от 01.10.2021 г. на EPAY LIMITED в отменената част, при спазване на дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Патентното ведомство на Република България да заплати на **EPAY LIMITED**, дружество, учредено и съществуващо съгласно законодателството на О. кралство, със седалище и адрес на управление: K. House, 2 Woodbrook Crescent, B., E. CM12 0EQ, Обединено кралство, сумата в размер на 1479,47 /Хиляда четиристотин седемдесет и девет евро и четиридесет и седем цента/ евро , представляваща направени по делото разноски за всички съдебни инстанции.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от съдебното решение да се връчат на страните по реда на чл. 137 от АПК.